

33

לב א מ"י פ"ו מהלכות
ערין הלכה ד:
לג ב מ"י פ"א מהלכות
תמורה הלכה ד:
לד ג מ"י פ"ד מהלכות
תרומות הלכה ב:
לה ד ה מ"י פ"ג מהל'
תמורה הלכה ה:
לו ו מ"י שס פ"א הלכה י:
לז ז מ"י פ"ד מהלכות פסולי
ההקדשין הלכה ו פ"ג
מהלכות תמורה הלכה א:

לדבריו האומר פ' של ים
המפורסם קרן יחיד הוא
העצם המהותי לא כלומר
אם יפירוהו כהן גדול תסתפס
המהותו לא לא (י' שלם)
לא אלוהה דא' אדיר (אלוה)
המקריש כשפדור הקריש
סמיון חומט והמבסס הוא
המייסד החרום שלול על
שם חבירו מוכח תואר
הוא (נחמה) וכו' לכל
השיר. [שמואל] הוא דא' אדיר
הוא שפאט לא ל' אלוה,
מיתו חן מקריבא על אלוה
לא אלוה, וא"ר הובנס
בכניעותא מתפריש וכו'
שקבעו בזבח נעשה יחול
ש' שוחטין יחול
המקריש למדי שריו גם
האחרים מתפריש, ב' נתן
השיר [אדק] [שפאט] שפאט
המהותו לא למה דהיקפא
המפורסם, כלומר לא אלוה
ההכנים נפר כהן גדול כלום
עד עת הקטת הדיור.
המקריש [שפאט] יחול המפורסם
המקריש הדיור אבותה שם
המפורסם, א"ר מימר מקדס
לכל מיתושת המהות א'
א"ר מיתא דמי
המפורסם המהות חומר
בזבח המפורסם שהובס
הדיור שם תוספא וזהו
המפורסם, ככצור ערשה
המהות, מה שאין כן

[illegible]

(א) [נראה דל"ל ופרשני ה'ה' דר"א

הפיקוח דודאי בני חטאת כרת
בין לריש ראייה היא להקריב
ליום מדידה ולא אחרת דאין
כגון שני בני אדם או א' או
מחלה טעמה ולגזר מינה נדא
למיתה אלא מייחסי הנריחא ד
דיקרא ראה מפר של ים הנפשו
שנא דמיר ראה ליה אבי הכא חטא
ע"י ולומר דפרך מינה מחדשי

לְרַבְרִי הַאֲמִיר מִרְיָם הַכַּהֲנִית קִרְבָּן יוֹם הַכִּפּוּרִים קִרְבָּן יָחִיד עֹשֶׂה תְּמִידָה וְאֵינוֹ עֹשֶׂה תְּמִידָה בְּיָמֵינוּ. מִכֵּלָּה לְדֹכֵא מֵאֵן לְאִמֵּר שְׂמֻתָּפוֹת. אֵף עַל גַּב לְדֹכֵא לְמִימֵר דְּהֵא דְקָרִי לֵיהּ רַבִּי מֵאִיר קִרְבָּן לְחֵד לֹא אִתָּא אֵלָּא לְאִפְסִיק מִתַּ"ק דְּקֵא סְמִים לְמִילְתֵּיהּ וְקֵאמֵר

קצננות לצור דוחה שבת ועומאה
קאמער ליה רבי מאיר אל היה לך
וומר צהלי לישנא דלין הדבר חלו
דוה דכאמר לעיל אל מורה
דקרבן שותפין היו ואינו עושה תמורה
לדידיה כמו ל"ק ור' אליעזר משמע
ליה דקרבן יחד ממש היו מדקרי ליה
קרבן יחד דלי לא חתא אלל לאפקורי
ה"ל הכי הוה ליה למימר ואלל
ווס הכפוסין וצדימי כהן גדול ופסק
לשאין קרבן לצור דוחה שבת וכו'
למשקנה דמסקיקן דרבי ו' אליעזר
מיבעיא ליה הא מקיפסא מכפרי או
מקופיסא הינו פסיק' דמסקיקן ליה
אזי קרבן יחד דר"מ דווקא או ללו
דווקא אלל לאפקורי מ"ק קאמי
דפרי: א"ר הכהנים בקביעותא
מכפרי או בקופיא מכפרי: הכא
משמע א' מקופיסא מכפרי או עושה
תמורה א"ע: דליכא טובא דמכפרי
זה מקופיסא ליה חשיב קרבן שותפין
עושה תמורה ויתמה דלאמרינן צנחנים
(ש"ס דף ק) הניח דהמלך לשני בניו
ומת קרינא וזין ממירין זה משום
דלין שותפין עושין תמורה א"ע:
דמסיק הים דיוחס לא מכפרי אלל
מקופיסא וזין לומר הים דליכא אלל
ורושן דמכפרי ציה מקופיסא חשיב
קרבן שותפין אלל הכא דליכא כהן
גדול דמכפרי ציה מקיפסא לא חשיבא
מכפרי דידהו כלום וכמאלן דלימא דמי
לא חשיב קרבן שותפין ויתמה דפ"ס:
א"ר ר' אבא בקופיא מכפרי: וציתו
נמי מקופיסא מכפרי דלי ללו
הכי הוה ליה דשותפין ואין עושין
תמורה: חומר בתמורה כו'.
יתמה לי לאמאי לא חשיב שבתמורה
חלה אפילו צנעות דלמר יהיה
ויקרא (ס) לרבות שוגג כמוד מה
אין כן בזה דהקדש טעות אינו
הקדש כלותו וזה שדחה שבת
ועומאה וא"ע: דמעשר כהנים מה
הוא

שנו בטעות שזם קרא לתשיעי עשירי ולעשירי תשיעי ולאחד עשר עשירי שגשגן מקדישין הכא לא איירי במעשר שנה אינו דומה שבת ועומאה ויש לומר דשבת תנא ושייר דליכא גמל מיילי אחרני גמל לא נמי לא קא חשיב אלמא מיילי דלידי ואידי חיילא אלף דהאי עדיף וחומר דאיהו אלב בעית דתמורה חיילא חונא לא חייל כלל לא קא חשיב: **תמורה** המאת היא ותמורת המאת יבשרה אוריא. ולא מני לגשוי רבי שמעון היא י' דלית ליה מיתה תחטאת שותפות דמ"מ רעיה אחת ליה: **וא"י** ס"ד באי זבח שלמים זבחה האביב בבור ומעשר וכו'. דלא אוקמה צוה שלמים שנהגין בצבור כביחד דליכא שלמי צבור ואיכא שלמים שנהגין שבת ועומאה כגון כבשי עצרת ואיכא שלמים דעשין תמורה כגון שלמי יחיד י' לומר כיון דלא שוו להדיד שלמי צבור דזה ליום יליילא ולפנים מן הקלעים לזכיר כהונה וקדשי קדשים ושלמי יחיד לאו ימים ויליא אחד וכל העיר לכל אלס וקדשים חטאת לא לאו כייל להו מנא למיקריבא זבח סתמא ובעולה או כהנים או אוקמה שבין צבור כביחד ויש מהן מן העולות והחטאות דעושין שבת ועומאה ויש מהן עושין תמורה י' לומר כיון שאין כל אלס הדרכים ונאגין בכל העולות לא הוה קרי ליה מנא ובהם: ונחמה

ולדבר או דייחוד שזמנו קבוע ויש זבח שעושה ממורה כגון קרבן
הא דקתני ובה נוקמה שם זבח ולא מן כהן גדול, ואיל לא יכולת לסימור שום זבח קתני, דקתני
שבתמורה ולא על בעל שום קרבן וקרא וצא חוליו' לינו ולעובר, מה שאין כן בבהמה, ואם סיד
הדחיל על בעל שום קרבן וקרא וצא חוליו' לינו ולעובר, אלא שם זבח לא קתני ומאי שנא.

[illegible]

לדברי האומר וכו'. רבי מאיר קרייה לעיל קרבן יחיד: מאי קמביעא ליה. הו' ודאי פשיטא לן דלחיי הכהנים מתכפרים בו וקרבו השותפין אין עושין תמורה ומאי מתפקא ליה כגוה: אי נימא אי כפר מקדיש אולנין. לענין תמורה והאי יחיד אקדשיה דמשלו

הוא בא ולא משל שומפות: כי אפר
מתקפר אוליגן. והרבה מתקפרים
זו: פטיט. לענין תמורה מתקפר
היו נעלי: דלמר ר' אבסו אמר ר'
יוחנן. שלשה דברים נזות משלו
אם מונח תמורה: המקדש. בהמנו
למלך זו חצירו חונה שעלי המקדש
היו נעלים לענין מוספת חומש אם
הוממה וזא למללה אבל אם בא
המתקפר למללה אלו נרץ להוסיף
חומש דגבי חומש חציר (ויקרא) ולא
ואם המקדש יגאל וכו' מקדש ולא
מתקפר: והמתקפר עושה כה תמורה.
אבל המקדש אם המיר כה אינה
תמורה דלון ממירין כאל אחריה והיא
לא תמורה לענין דברים הוא: והסודר משלו
על של חצירו סוכה הנשא שלו. כידו
למחה לכל כהן שירא ואם בא אחר
ואמר הילן סלע זו ותן תרומה זו עלן
במי כהן של זה היא תמורה שלן
שנאמר היא תכלה לעשר אם כל
משער שומפת (ויגו') ונמחה לני וגו'
(דברים) כיון חל הכבוד הנגיפה במי
שמעשה משלו: כהן המקדש. מתקפר.

כשאר המכפרים שהפרישו אחרים עליהן שהקטן להם הבהמה הקטנה חץ כלא נקטה להן חלק בן ויחיה לא חטא השומעין לפני תמורה: **וא** **דילמא בקושיא מפספסי** כלומר אין כפרתן קנושה בן אלא כפה על גב כפרת הכין גדול מדבר האף על פני המים והיו הקרן נקרה על פני וקרנן ימדי הוא. **אין הכרזל (מ"ד)** מתרגמא וקפא פרולא: **חומר בוכא**. שגא חמילת הקדש מנתמורה שהמורה בן: **הסוכא וכו'**. ולקמיה מפרש ואזיל דהי זכא משכחת לה: **מא פס** **כין** **בספורה**. שהמורה אינה נזכור ואינה דוחה שנת שאין ומנה קנוש ואינה עושה תמורה דמכיר **(ס)** והיה הוא תמורתו ולא תמורת תמורת: **השפספס חלכ**. עלה הדושת הנוג

אפילו היא בעלת מוס קבוע בשעת התמורה ואם נא לחללה אינה נאכלת לחולין אלא לענין זביחה וזכייה בלבד אבל לא ליגזר ולעבד שאין חילוק בין אדם לבשר ומוס דכמי (שק"א) ^ו כצבוי לא קטיו ברע ואם הכריע ימיר וגו' : **פס"ד** **זבוח** : (שק"א) אם קדם הקדשו ברע מומו אין יוצא בפדיונו לחולין ליגזר ולעבד דכמי בפסולי המוקדשין (וידרש י) תזבח ואלכלה בשר תזבח אם היה בשר ולא חלב אבל קדם מומו להקדשו היה כבר במקדש עליו ואכילה למי עולה שאין קדושת הגוף עליהן אלא קדושת הדים בלבד ויוצאין פדיונן לחולין

גמורין דתתן בצבורות (דף יז.) ובשמיטת חולין (דף קז.): **אלא** לאו **דפר.** יום הכפורים וזה בצבור כבישר דתנא תא חיא וטעמא ויהגב בצבור ועושה תמורה אלמא פרי יום הכפורים עושה תמורה: **בצילו** לאו **הסתר.** יום הכפורים: **מאי תמורה** שם תמורה: **לעולם** כפר ואי חומר בזנא מבתמורה דקתי לאו אתמורה תמורה: קאי **אלא** הכי קאמר חומר בזנא משם תמורה שאין לך דבר ששמו תמורה דוהא שבת ואפילו התמורות הקריבות: אי **כפי.** דשם קמתי וזה נמי שם וזה קמתי וכיון דשם וזה מני תנא מאי דוחקין לאוקומי כחד ויבאח דתשמע מינה דכפרו של אהרן לא בצילו מיירי דילמא לא קאמר תנא חומר בצדק בצדק שבת וזה מדרב ששמו תמורה שם וזה ויהגב בצבור כבישר ויש ויש (תמורה) שדוהא שבת כגון **חזר:** **שם וזה לא קמתי.** האי תנא אלא כחד ויבאח נקט למילתיה:

[illegible]

(א) ז"ל אלעזר, (ב) תמורה ב:
י. זנאים ו. נדרים לו: (ג) כ"ה
נבחר כניחוד, (ד) ונצטור.
רש"י, (ה) ויקרא טז, (ו) ז"ל
טוב כעז או רע כנצטור.
(ז) ז"ל אלעזר, (ח) ז"ל אלעזר,
(ט) ויער' מוס' זנאים ו. ד"ה
מקופיא, (י) (תמורה טז.).

א | בתי ד"ה ומלי וס' ומיהו אומר רבי דהתם משקרא נסוריות וס' כלל: **ב** | בא"ד שאני בא על טעם אין מניחין וס' כלל שאני בא על טעם מבורר אין מניחין וס' | **ג** | צ"ל דנפין וס' :

[illegible]

וא"כ לר"ם מת אחד מביד
חיבין אבל לר' יהודה דאמר
ימותו י"ן חילוק דהשתא
שומפין מתה ולכן מת אחד
מביד פטורין אבל גבי לביד
אין חימה בלבד דלר"י נמי
אמרינן לעיל הו' טעמא
וא"כ פ"כ ג"מ טובא לר"י
ועוד לר"ם נפיה נמי חימה
דמשמע דלדידיה נמי י"ן
חילוק בין חטאת שומפין
לש' לביד ויהי דפ"ל חטאת
שומפין לביד חייב אף חטאת

[illegible]

Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com